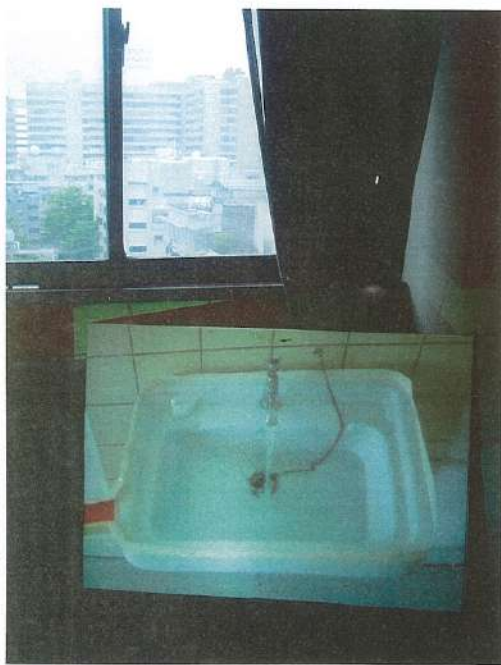

Taiwanese kunst onderscheidt zich door haar ongeremdheid.

Roos van der Lint | Young Art Taipei hoopt jonge Aziatische kunstenaars, en in het bijzonder die uit Taiwan, in de schijnwerpers te zetten. In een glamoreus hotel tonen zestig galleries uit Taiwan, China, Japan, Korea en één uit Spanje kunst in bed, of in bad.

De hedendaagse kunst in Taiwan floreert. Met de opheffing van de martial law, ofwel staat van beleg, werd in 1987 een democratiseringsproces in gang gezet. Een jaar later werd in de hoofdstad Taipei het avant-gardistische kunstenaarsinitiatief IT Park opgericht. Er waren toen slechts vijftien galleries in de stad, nu zijn dat er meer dan tweehonderd.

Young Art Taipei biedt met name betaalbare kunst van kunstenaars jonger dan 45 jaar. De beurs wordt gehouden in het Sunworld Dynasty Hotel, een gebouw geïnspireerd op de architectuur van het Guggenheim Museum in New York, maar dan vele verdiepingen hoger en behangen met glazen liften en diamanten kroonluchters. Voor een toegangsprijs van minder dan vijf euro kunnen verzamelaars dit hotel afstruinen op zoek naar nieuw talent.

Het doel van Young Art Taipei is om nieuwe verzamelaars aan te trekken en Taiwan internationaal op de kaart te zetten – onafhankelijk van China, dat het eiland nog steeds beschouwt als een afvallige provincie. Ondanks deze internationale aspiraties, is het merendeel van de galleries op de beurs Taiwanese, afkomstig uit Taipei en Taichung. De enige niet-Aziatische galerie is Galeria Adora Calvo uit het Spaanse Salamanca. Galeriehoudster Adora Calvo doet aan de beurs mee uit nieuwsgierigheid. Ze heeft twee jonge Taiwanese kunstenaars in haar stal, Yang Lun en Lin Ming-Hui, en wil weten wat Taiwan nog meer op het gebied van hedendaagse kunst te bieden heeft. Wat ze aantroft? Veel Taiwanese talent en minder goed werk uit andere landen.

Made in Taiwan

✦ Internationaal | Young Art Taipei, hotelbeurs voor hedendaagse kunst

De prangende vraag is: bestaat zo iets als Taiwanese kunst?

KUNST IN DE BADKUIP

Het fenomeen van de hotelbeurs is in Azië heel gebruikelijk. Een hotelkamer heeft zijn beperkingen, maar is goedkoop in gebruik en biedt mogelijkheden voor onconventionele presentaties. Het doet stiekem aan om door de deuren van de hotelkamers naar binnen te gluren. Ook heeft het iets vreemds om met een kunstenaar een kunstwerk te bespreken op het toilet. Badkamers zijn aangekleed met bananenplanten, knikkers en brandende kaarsen, badkuipen zijn gevuld met water en bevolkt door honderden kikkervisjes. Kunst in bed of boven het bad, het toilet als sokkel met de bril als naambordje. 's Avonds verdwijnt de kunst in een hoek en wordt er door kunstenaar en galeriehouder geslapen.

In de badkuip van Da Xiang Art Space vind je rubberen huishoudhandschoenen met handschoentjes van gescheurd kant eroverheen, met roodgelakte nagels en een doosje oogschaduw tussen de vingers. Het is werk van de Taiwanese kunstenaar Wei-Hui Hsu (1979). Ze maakt sculpturen, installaties en kledingstukken van papieren gezichtsmaskers. Met papieren hoed op en tasje om vertelt ze hoe ze het gezichtsmasker als letterlijke afdruk van het vrouwenlichaam ziet, en hoe ze in de vervlechtingen van het papier veront-rustende gezichtjes verwerkt. Gedrenkt in thee rimpelt het masker als een vrouwenhuid op leeftijd. Opgebouwd uit vele lagen, staan de maskers als cakes onder stolpen op het bed.

In de kamer van Ping Art Space steekt het werk van de jonge Taiwanese kunstenaar KEA (1980) af tegen dat van de wat meer gevestigde Chinese Ji-Sen Li (1970). KEA had al soloshow's in het gerenommeerde Museum of Contempo-

Wei-Hui Hsu met werk uit: serie Camouflage, 2007.
Da Xiang Art Space

Didi Lin, Confession, 2007.
Jiang-Shan Gallery, Taichung

Poli Wang, Water Flows, 2007.
Art Court Gallery, Osaka

KEA, Giant Deer, 2010.
Ping Art Space, Taipei

(荷蘭藝術雜誌) 2010 7月/8月

rary Art In Taipei en een tentoonstelling in het Shanghai Art Museum staat op het programma. KEA onderscheidt zich van zijn Chinese collega's met zijn zwarte humor over een Taiwanese identiteitscrisis, zo vertelt galeriehouder James Hsu. *Punk Penguin* (2009), een sculptuur van een pinguïn met een paardenhoofd en een hakenkruis op zijn poot, valt zonder meer op. Maar het is het werk *Giant Deer* (2010) dat de aandacht trekt. Het hert is opgebouwd uit ribben en mechanische onderdelen en toont de onderliggende mechanisatie van het leven. Dit in tegenstelling tot de gladdes illusie van de met Azië geassocieerde realistische olieverfschilderkunst, die KEA op de hak lijkt te nemen.

ONGEREMDE GEESTEN

Van die gladdes olieverfschilderijen zijn er meer dan genoeg. Naast een klein aantal sculpturen en kunstwerken in nieuwe media, blijft het bij veel galeries ouderwets schilderijen kijken. De jonge Chinese kunstenaars lijken vastberaden nog lange tijd op het succes van de vorige generatie te blijven teren. Naast Ji-Sen Li schildert ook Mingfei Xiong (1973) de overbekende lachende gezichten van het cynisch realisme. Ook *political pop* steekt hier en daar de kop op, de Warhol-achtige satire op de beeldtaal van Mao. En zelfs als de politiek niet expliciet als onderwerp aanwezig is, sluimert deze toch door in de uitvoering van de werken. De traditionele Chinese stijl, met lilies en watervallen, staat voor een verlangen naar het oude systeem en is grotendeels verbannen. Conceptuele kunst wordt juist als rebels beschouwd. Met realistische olieverfschilderijen, gemaakt door het grootste deel van de westerse kunstliefhebbers, kom je er ook niet. Toch voeren deze bij menig galerie de boventoon. Zoals bij de Chinese galerie Holy Dynasty, die realistische portretten toont van een krop sla. Platform China uit Peking moet genoemd worden als grote uitzondering: het werk *Collective of Collectives* (2009) van Xiao Bo (1977) is een welkome afwisseling van het artistiek omgaan met een sociaal-politiek onderwerp. Bo gebruikt groepsfoto's van sportteams om de collectieve anonimiteit op een luchtiger manier aan te snijden.

Velen Cheng maakt deel uit van het bestuur van Young Art Taipei, en is tevens werkzaam bij de gerenommeerde Taiwanese Aki Gallery. Persoonlijk heeft ze niet zoveel met Chinese hedendaagse kunst. Volgens haar zijn de kunstenaars gestaald door het communistisch regime en door de academie, waar ze vooral heel kundig leren schilderen. Vervolgens slaan ze door in details. Ook in Japan staat de kundigheid van de kunstenaar centraal, maar op delicate wijze, in plaats van een obsessieve manier. Kunstenaars in Taiwan, daarentegen, zijn nooit ergens in geremd. Hun geest kent geen opgelegde grenzen.

En dan blijkt, als je er op let, dat kunst uit Taiwan wel degelijk een eigen karakter blijkt te hebben, en zich onderscheidt van de Koreaanse, Japanse – en zeker Chinese kunst door haar ongeremdheid.

FOTOGRAFIE EN VIDEOKUNST

Grote afwezigheid op de beurs is de fotografie. Richard Cheng, medeorganisator van Young Art Taipei, vertelt dat fotografie in Taiwan, en in heel Azië, niet als volwaardige kunstvorm wordt beschouwd. Nog niet. Vorig jaar ontstonden de eerste fotobeurzen van Azië, in Peking, Seoel, Tokio en Singapore. Cheng zelf is oprichter van Photo Taipei, een jonge fotobeurs waarvan de tweede editie in december dit jaar zal plaatsvinden.

Hetzelfde geldt voor videokunst. Op een enkel werk na schittert het medium door afwezigheid, terwijl iedere hotelkamer toch is uitgerust met tenminste één televisie. De Duitse kunstenaar en curator Andreas Walther (1971), die zich in Taipei met videokunst bezighoudt, probeert Taiwanese kunstenaars bij zijn projecten te betrekken, maar vindt het moeilijk goede videokunst te vinden. Bij de galeries dan, want videokunst is er wel, maar nog niet in de verkoop. In kunstenaarsverblijf Taipei Artist Village wordt namelijk wel volop met het medium geëxperimenteerd.

Kunstenaar Didi Lin (1979) studeerde aan Goldsmiths College in Londen, waar ze een interesse in videokunst ontwikkelde. Toen ze terugkeerde naar Taiwan probeerde ze de schilderkunst opnieuw uit, omdat die hier nu eenmaal meer in trek is. Maar dit werd geen succes, en zelfs haar galerie Jiang-Shan wilde dat ze zich opnieuw zou gaan bezighouden met videoprojecten. In haar kunst probeert Lin de toedracht van een situatie uit te beelden, en daar is dit medium nu eenmaal uitermate geschikt voor. Of performancekunst, maar die heeft ze tot nu toe alleen in Engeland uitgevoerd. Want ook die vorm van

Wei-Hui Hsu, *Day by Day...*
Day by Day..., 2007, Da Xiang
Art Space, Tainchung

Mingfei Xiong, *Expression*,
2008

Madoka Kinoshita,
Digmeout Factory, Osaka
Ji-Sen Li, *Peaceful Age*,
Ping Art Space

kunst bestaat hier ook nog niet echt. Het is niet tastbaar en het hangt niet aan je muur. Daarbij wordt het niet gewaardeerd dat de kunstenaar acteurs inzet. Dan heeft ze het toch niet zelf gemaakt? Haar zinnenprikkelende video-installatie *Confession* (2007) hangt hier niet voor de verkoop: Lin geniet slechts van de afkeurende blikken.

Ook de deelnemende Japanse kunstenaars slaan een nieuwe weg in, als ze niet blijven steken in schilderijen van animateachtige figuren. Kunstenaar Madoka Kinoshita (1980) bij Digmeout uit Osaka is het toonbeeld van deze zogenaamde *superflat*-stijl, geïnspireerd door manga comics en anime-films. Op de beurs zijn tientallen andere, met name Japanse, voorbeelden van deze hedendaagse Pop-art te vinden. Interessanter is Art Court Gallery, ook uit Osaka, die de video *Water Flows* (2007) van kunstenaar Poh Wang presenteert. Wang maakte het werk in kunstenaarsinitiatief Foundation B.a.d. in Rotterdam. Galeriehouder Mitsue Yagi zegt geen verzamelaars van videokunst te kennen, maar een Nederlander zou op de beurs interesse in *Water Flows* getoond hebben.

CONSERVATIEVE MARKT

Wordt hedendaagse Taiwanese kunst de nieuwe hype, zoals Chinese kunst ooit was? Het valt te betwijfelen.

De internationale verzamelaars laten het in ieder geval afweten op Young Art Taipei, en de beurs heeft nog niet het internationale karakter bereikt waar zij naar streeft. Veel galeries tonen kunst in Chinese karakters en kunnen de naam van de kunstenaar vaak niet toelichten. De westerse journalist loopt als bezienswaardigheid rond, gevolgd door een televisieploeg en een fotograaf. Bij Inart Space vraagt de Taiwanese televisiejournalist of ik me erotisch voel bij het bekijken van een animatie van Chung-Lun Chiang. Als ik haar dezelfde vraag stel, druipet ze gieschelend af.

Hier zijn het vooral de lokale kunstkopers die een belangrijke rol spelen; een derde van alle Aziatische verzamelaars van hedendaagse kunst is zelfs afkomstig uit Taiwan. Maar deze markt is conservatief: de Aziatische verzamelaar ziet kunst als platte investering en neemt geen enkel risico. Op de beursvloer gaat bijvoorbeeld het gerucht dat kunstenaar en Louis Vuitton-ster Takashi Murakami naar een kunstwerk wees, en dat dit werk vervolgens meteen door iemand werd gekocht. Hgprp Gallery uit Tokio verkocht een videokunstwerk van Daisuke Nagaoka (1973) onmiddellijk nadat de kunstenaar de Young Art Taipei Award uitgereikt kreeg voor een van zijn tekeningen.

Misschien is het goed dat westerse verzamelaars en handelaars zich nog niet en masse op de Taiwanese kunst storten. De booming jaren van de Chinese kunst brachten immers bergen goud voor kunstenaars van het eerste uur, maar lieten de jongste generatie uitgemolken achter. ■

Young Art Taipei, 13 t/m 16 mei 2010, SunWorld Dynasty Hotel, Dun Hua North Road 100, Taipei (TW), www.youngarttaipei.com

M Dit artikel is tot stand gekomen dankzij een bijdrage van de Mondriaan Stichting.

Het heeft iets vreemds om met een kunstenaar een kunstwerk te bespreken op het toilet.

